

Ámos Imre versei

Anyám ma újra eljöttél hozzám
A szálló este fátylát lengeti
Lila teknője a boltos égnek
Alám terül s párnás nagy hegyei
Úgy ölelnek át mint meleg karod
Gyermekkoromban.
Szemközt egy ablak fényes szemei
Ragyognak át egy furcsa házból
Lobogó gyertya gyújtja fel lelkeim
Poros szobáit s vész el a mából
Ma péntek este
Áldó két kezed látom emelve
Fehér terítős asztalodon
A lángok felett úgy tartod őket
Mint fázó gyermek vagy jósló táltos.
Árnyékok nőnek a falon körben
Mint ringó gályák úszó nagy hegyek.
Oly jó melletted állni a csendben
A gyertya ég a viasz cseppen
Ma fáj az este sírni szeretnék
Ma minden jel hozzád vezet
Sokszor csókoltam de nem elég szer
Simogató fehérek kezed.

1945. szept. 17.
Egy péntek este

Átömlik rajtam a folyó idő
Fölöttem úsznak emlékeim
Színesek, szépek, fájdalmasak
Fejemenél percre megállanak
S eltűnnek halkan, nyomtalanul
Tűnő életem így múlik el
Még emlékeim is elmaradnak
Nem gazda az ki szomorú szegény
Üres tenyérre bizony nem szállnak
Magot kereső szeléd madarak

1942. VIII. 5.

Bogáncsok között levetett sarukkal
 Ruhámat megtépvé ülök réveteg
 Ősi népeknek bús ivadéka
 Átkokat bordozok és áldást cipelek
 Száz napok szomorú havát ledobva
 feledem egyszer mi van vállamon
 áldásom súlyát sokak közt szétosztva
 sorsomat megélem majd egy szép napon
 Szomorú szemedet megcsókolom újra
 Homlokod ráncait széjjelkimítom

Őszi napsütés hervadt levelek
 A tegnapi nyár már messze van.
 Köröttem zúgnak jeges szelek
 Lelkemben zúzmarás, fájó szavak
 Kedvesem nézem fátyolos szemed,
 A kicsi arckép lassan elkopott
 De bennem egyre égőbb a képed
 Bár szívem tüze csendben ellobog
 Tűnnek az évek béklyózáva állok
 Sorsom úgy látzik az lebet,
 Hogy tőled távol nézzem az eget
 És arcokra kő hulljon csendesen.

Dátum nélkül

1942. október

Még egyre tűz a szeptemberi nap
 De talpam alatt jeges a föld
 Kibűlt remények fagyasztják csonttá
 S dermedten állunk, jövünk, megyünk.
 Horgasztott fejjel nézünk a rögre
 Amely reánk hullani akar
 S erőtlenekek vagyunk mindabány
 S fonnyadtak leszünk, mint az avar
 Szép kedvesem hiába bánjuk
 Elmúlt időknek ríkató szavát
 Teljes a sorsunk ügyis akkor lesz
 Ha fölöttünk tudjuk a tél havát
 Aszott csontjaink por közt pihennek
 Parancsra sem fordulunk jobbra át
 S dermedt fogunk közt homok pereg
 és vigyorog bennünk a halál.

Elkopnak szemeim a macskaköveken
 Kegyelmes Isten. Vigyázz reám.
 Néznem kell folyton, mert ha elesem
 átgázol rajtam tépett századom.
 Vállunk összetört, lábunk megfagyott
 Minden lépésünk kínokat terem,
 S ha nem binnénk, hogy utunk hazavisz
 Eldobnánk rítul kínzott életünk
 De vágyunk izzik, hitünk biztató,
 hogy újra látjuk stró kedvesünk.

1943. február

1942. szeptember